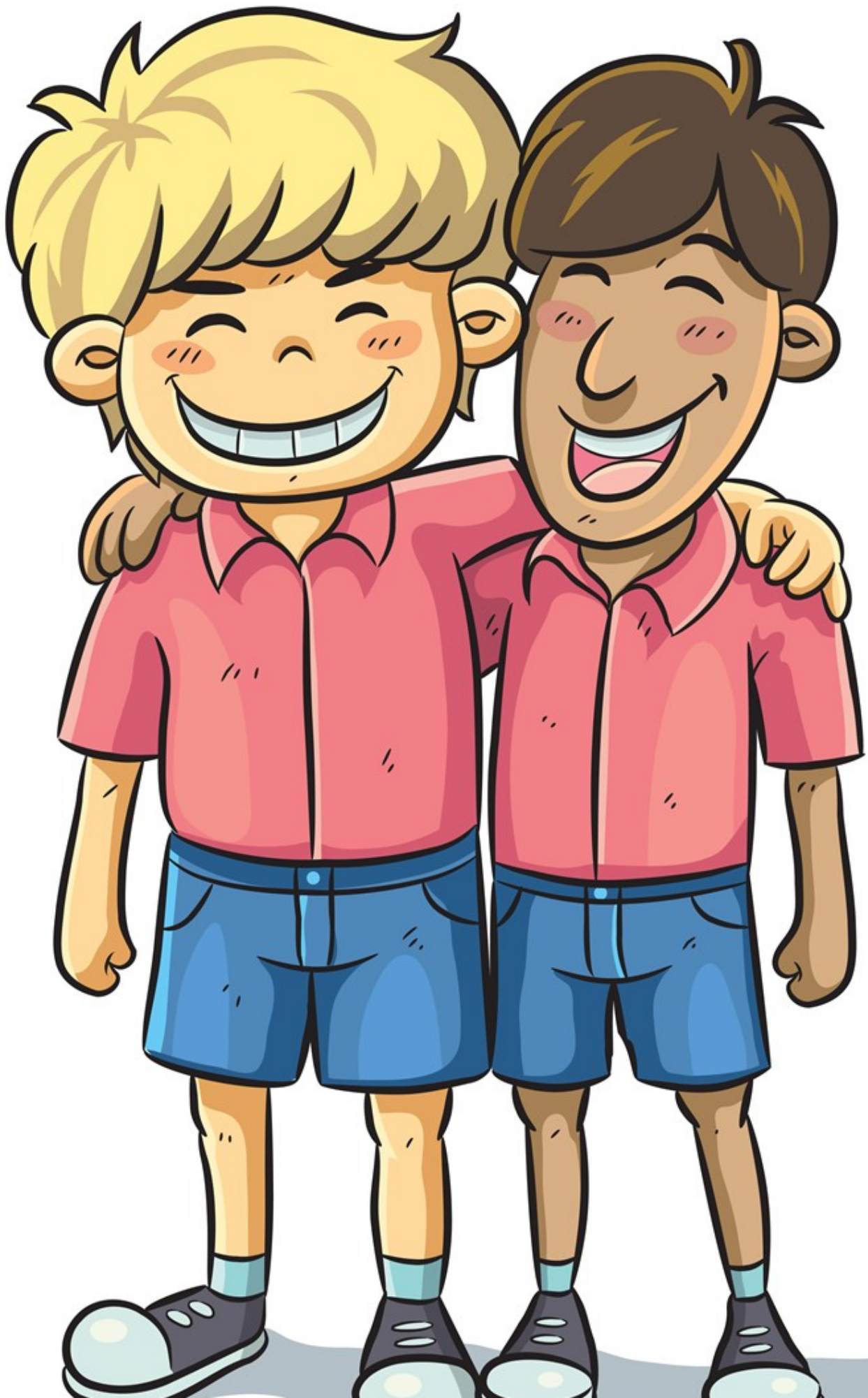

19 Μαΐου 2017

Συμφιλίωση

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Έχω δει κι άλλα αδέλφια να τσακώ-νονται, αλλά σαν τον Γιώργο και τον Γιάννη πρώτη μου φορά. Αυτοί, παι-δάκι μου, το πάνε όλη μέρα μία σου και μία μου. Βροχή, που λένε, η καρπαζιά. Το «πάνω χέρι κάτω χέρι» στην ημε-ρήσια διάταξη. Η μητέρα τούς μαλώ-νει, τους συμβουλεύει, αλλά αυτοί τον χαβά τους.

Μια μέρα για φύλλου πήδημα πιά-στηκαν πάλι στα χέρια. Ήταν βράδυ, λίγο πριν πέσουν να κοιμηθούν. Ο πα-τέρας τους έλειπε από μέρες ταξίδι κι η μητέρα τους ήταν αδιάθετη και είχε μείνει από το μεσημέρι στο κρεβάτι.

Αιτία τού καβγά ένας μπλε μαρκα-δόρος που έτυχε να είναι μοναδικός και να τον θέλουν κι οι δυο.

-Ησυχάστε, ακούστηκε μες στον καβγά η φωνή της μητέρας τους.

Αυτοί τη δουλειά τους.

-Σταματήστε, σας παρακαλώ, ξαναφώναξε λυπημένα.

Πού να σταματήσουν όμως τα δυο κοκόρια.

-Γιώργο, Γιάννη, δεν μ' ακούτε, λοιπόν!

Ούτε και τώρα την άκουσαν. Δαρμένοι και με κάτι μούτρα μέχρι κάτω μάζεψαν τα βιβλία τους μετά τον τσα-κωμό κι ετοιμάστηκαν για ύπνο.

Πριν πέσουν ένας- ένας πήγαν στο δωμάτιο της μητέρας τους να της πουν καληνύχτα. Εκείνη όμως δεν τους μί-λησε.

-Ο Γιάννης φταίει, είπε με γκρι-νιάρικο ύφος ο Γιώργος. Δεν μου έδινε τον μαρκαδόρο του.

Η μητέρα, με το βλέμμα στυλωμένο στα λουλούδια της κουρτίνας, δεν του απάντησε. Σαν να μην τον έβλεπε.

-Καληνύχτα, είπε ο Γιώργος.

Η μητέρα του πάλι δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Έφυγε από το δωμάτιό της σαν βρεγμένη γάτα.

Σε λίγο μπήκε το δεύτερο νούμερο.

-Τον χρειαζόμουν κι εγώ τον μαρκαδόρο μου. Δεν μπορούσα να του τον δώσω.

Ακίνητη σαν άγαλμα εκείνη, δεν γύρισε τα μάτια προς το μέρος του.

-Σε στενοχωρήσαμε, το ξέρω, μα .. ο Γιώργος έφταιγε.

Καμία απάντηση.

Έσκυψε και τη φίλησε. Δεν του ανταπέδωσε το φιλή. Έπεσε στο κρεβάτι του με μια γεύση πίκρας στην ψυχή.

Στο άλλο δωμάτιο, κουκουλωμένος μέχρι τα φρύδια ο αντίπαλος, προσπαθούσε να απαλλαγεί από τις τύψεις του. Άδικος κόπος. «Σήμερα που η μαμά είναι άρρωστη και λείπει ο μπαμπάς δεν έπρεπε να τσακωθούμε. Δεν έπρεπε να τη στενοχωρήσουμε.»

«Γιατί δεν μου είπε καληνύχτα; Τόσο πολύ στενοχωρήθηκε! Και πώς ήταν ακίνητη! Σαν πεθαμένη...», σκεφτόταν ο άλλος.

Η ώρα περνούσε. Τα δυο παιδιά, απ' το δωμάτιό τους το καθένα, περίμεναν να δουν το φως της μητέρας τους να σβήνει.

Μα το φως δεν έσβηνε. Η ανησυχία τους μεγάλωνε. Ποτέ τους δεν είχαν ξαναδεί τη μητέρα τους έτσι ακίνητη σαν άγαλμα. Οι τύψεις πως κι απόψε ακόμα τη στενοχώρησαν δεν τους άφηναν να κοιμηθούν.

Ξαφνικά ο Γιώργος το πήρε από-φαση. Θα πήγαινε κοντά της. Θα τη σκουντούσε, θα την έκανε να του μιλήσει. Και φυσικά θα της γύρευε συ-γνώμη που τη στενοχώρησε. Δεν το φαντάστηκε πως την ίδια σκέψη είχε κάνει κι ο αδελφός του. Τον βρήκε ξυπόλητο έξω από την πόρτα της μαμάς τους να κρυφοκοιτά μέσα με αγωνία.

Η μητέρα του Γιώργου και του Γιάννη πραγματικά στενοχωριόταν πολύ κάθε φορά που τους έβλεπε να τσακώνονται. Εκείνο το βράδυ όμως, που έτυχε να είναι και άρρωστη, η στενοχώρια της ήταν μεγαλύτερη. Ήταν σχεδόν απελπισμένη.

«Αυτά τα παιδιά πάντα θα τρώγο-νται», συλλογιόταν. «Λες και δεν είναι αδέρφια». Καθώς είχε λοιπόν και πονοκέφαλο και ήταν και λυπημένη, έμεινε ακίνητη προς τη μεριά του παραθύρου πάρα πολλή ώρα. Κάποια στιγμή γύρισε να κλείσει το πορτατίφ. Και τότε τους είδε. Στέκονταν κι οι δύο πλάι πλάι, ξυπόλητοι, φοβισμένοι και περίλυποι, κοιτώντας την. Μόλις την είδαν να κινείται, ανέπνευσαν με ανακούφιση. Έτρεξαν κι οι δύο κοντά της.

-Μήπως θέλεις ασπιρίνη, μαμά; ρώτησε ο Γιάννης.

-Μήπως θέλεις να σου φέρω νερό; είπε δειλά δειλά ο Γιώργος.

-Όχι, τίποτα, σας ευχαριστώ, έκανε εκείνη σοβαρά και κουκούλωσε το κεφάλι με την κουβέρτα.

Όμως εκείνοι, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό της το ξέραν πως το μάτι της τους παρακολουθούσε. Και τότε, αυθόρμητα, σήκωσαν κι οι δυο τα χέρια και τα πέρασαν ο ένας στην πλάτη του άλλου. Ήξεραν πως τα αγκάλιασμά τους αυτό θα της έδινε χαρά.

Το χαμόγελό της δεν το είδαν. Το ένωσαν όμως να τους ζεσταίνει την πλάτη ακριβώς στο σημείο που ο καθένας ένωθε το αγκάλιασμα του αδελφού του.

Πηγή: Μ. Γουμενοπούλου (Από το βιβλίο της «Όμορφα χρόνια εφηβικά»).

Αναδημοσίευση από: «Πυρσός», Νεανικό & Μαθητικό Περιοδικό των Εκπαιδευτηρίων «Απόστολος Παύλος», Τεύχος 89, Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2017, Ισθμός Κορίνθου.